

Зашто волим Бујановац?

Тог јутра директно из аутобуса ушетали смо у највећу зграду коју сам икада до тада видео, у Палату Федерације. Чинило ми се да је већа и од мог малог града. Нисам престајао да мислим о томе ни док смо пролазили строго процедуру обезбеђења зграде.

Десетак минута касније, нас двадесетак младих бујановчана збуњено је ходало према просторијама Службе Координационог тела за нашу малу општину и још две такве у јужном делу Србије. Ћутали смо. Једино што сам чуо били су наши бучни кораци, који су ме опет подсетили на мој град, његову улицу, аутомобиле.

Најзад смо испред великих врата. Очекујемо сусрет са министром. Још сам збуњен, тужан, срећан. Збуњен јер сам неко из провинције, Албанац по националности и имам 23 године, а разговараћу са министром. Тужан јер сам неко из провинције и са 23 године корачам зградом већом од мог родног града. Срећан јер сам неко из провинције.

„Изволите, добро нам дошли...“ речи непознате госпође тргнуше ме, а пар секунди касније чуо сам и следеће: „Министар је нажалост спречен, има хитан састанак у Влади“.

Не знам због чега, али та ме изненадна информација нимало није изненадила. Скоро да сам је и очекивао. Да, свестан сам да сам у Београду, великом граду, великој згради где велики људи имају обавезе према другим великим људима и где би за нас „мале“ из малог Бујановца требало да буде довољно што смо уопште ту.

Свестан и своје негативности, брзо се осмехнух поздрављајући се са домаћинима. Реших да ипак није ни место ни време за тако нешто. Не знам зашто ми је баш то прошло кроз главу. Обично сам позитиван.

Било како било, а министра није било, седели смо у кабинету директора Службе Координационог тела. Дружељубив човек, гостопримљив. Разговарали смо о нашем путу овамо, о Београду, Бујановцу. Да, причали смо о великом и малом граду, о разликама које носе, кад се одједном наметну тема „Зашто волим Бујановац?“.

Зашто волим Бујановац? Па... волим га зато што није Београд. Волим га што нема оволику зграду. Волим га баш зато што је тако мали.

Знам да ћете ме одмах напасти због овога што пишем, али ја стварно тако мислим.

Бујановац није највећи, нити је најлепши, а далеко је и од најчистијег, али... мени је најтоплији. Има толико лепих места, углавном малих, али лепих, мени најлепших.

Бујановац је једино место где се осећам као код куће, јер он и јесте моја кућа. Волим га зато што сам у њему рођен, у њему се будим, у њему заспим, у њему проводим дане, ноћи, месеце, године... Деценију сам у њему провео, а то је толико велики и дугачак разлог као сам Кинески зид.

И још, волим га јер га за пет минута могу препешачити целог, док милиони људи овог света минимум толико времена изгубе чекајући зелено светло на семафору. Да, волим га и баш зато што нема тих досадних семафора и широких улица. Има једну, понекад претесну, понекад довољно широку, али се протеже кроз цео град. Обухвата сва она места која нису најлепша на свету, а на која се враћам из дана у дан изнова и изнова и које такође неизмерно волим.

Волим Бујановац и зато што је специфичан, због на пример мултиетничности, а посебно волим да се осмехнем сваки пут кад ме неко недовољно информисан, а притом из неког класичног великог града, правећи застрашујући поглед упита „...из Бујановца си? Како је тамо? Инциденти?“

Предрасуде, предрасуде... о мом малом граду, о малим вредним људима који у њему живе, о Албанцима, Ромима, Србима... Ја немам предрасуда. Да их имам, не бих био сада овде у Београду, у Палати Федерације, у српском друштву, говорио на српском језику, размишљао на овај начин.

Поздрављамо се опет. Велика зграда је сада иза нас. Сад знам зашто сам срећан! Завршавам ту мисао улазећи у аутобус. Враћам се свом малом Бујановцу!

Ариф Јаји